

РЕШЕНИЕ

№ 2499

гр. София, 15.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 25.03.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Цанкова

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Милачкова

Елеонора Попова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **991** по описа за **2022** година докладвано от съдия Елеонора Попова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на ЗД [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано заедно от изпълнителните директори С. П. и К. К., чрез адвокат М. Г., със съдебен адрес: [населено място], [улица], против Решение от 04.01.2022 г. на Софийски районен съд (СРС), НО, 6-ти състав по НАХД № 8585/2021 г., с което е потвърдено Наказателно постановление № Р-10-382/19.05.2021 г. издадено от Заместник-председател на Комисията за финансов надзор (КФН), ръководещ Управление „Застрахователен надзор“ относно наложена имуществена санкция на основание чл. 647, ал. 2, вр. чл. 644, ал. 2, предл. Второ, вр. ал. 1, т. 2 от Кодекса на застраховането (КЗ) вр. § 1, т. 51 от ДР на КЗ вр. чл. 648, ал. 1 от КЗ, в размер на 3 500 лв. за нарушение на чл. 496, ал. 2, вр. ал. 1 от КЗ.

Решението се обжалва, като незаконосъобразно, постановено при неправилно тълкуване на материалния закон и поради допуснати съществени процесуални нарушения. Подробни съображения в тази насока са изложени в депозираната жалба. От съда се иска да отмени оспорения съдебен акт, като постанови нов такъв, с който да отмени издаденото наказателно постановление. При условията на алтернативност, моли съда да измени НП, като преквалифицира наложената санкция от такава по чл.

644, ал. 2 от КЗ на такава по чл.644, ал. 1, т. 1 от КЗ и наложи минималната законова санкция. Релевира доводи за наличие на предпоставките за приложение на чл. 28 от ЗАНН.

В съдебно заседание касаторът, редовно уведомен не се явява и не изпраща представител.

Ответникът – Комисия за финансов надзор, редовно уведомен, чрез юрк. Л. моли касационната жалба да бъде отхвърлена, а решението на СРС да бъде потвърдено. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, чрез прокурор Ц. излага становище за неоснователност и недоказаност на касационната жалба и моли съда да остави в сила решението на СРС като правилно и законосъобразно.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – град, X-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена от надлежна страна в законоустановения срок, а разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

При извършената служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав, намира решението за валидно и допустимо, доколкото същото е постановено по депозирана в срок жалба.

В хода на съдебното производство пред Софийски районен съд е прието за установено от фактическа страна, че на 18.05.2020 г. по повод на жалба от Р. Д. И. от [населено място] срещу ЗД [фирма] била извършена проверка във връзка с настъпило застрахователно събитие, по което била образувана претенция № [ЕГН]. След представяне на 11.06.2020 г. на всички документи, необходими за изплащане на застрахователното обезщетение от Р. Д. И. и извършване на огледи на увредения автомобил, на 17.06.2021 г. застрахователят поискал от застрахованото лице да представи документ за прекратяване на регистрацията на МПС. В рамките на законния тримесечен срок от предявяването ѝ - от 18.05.2020 г.- застрахователят не се произнесъл по заявената претенция по начина, указан в разпоредбата на чл. 496, ал. 2 вр. ал. 1 КЗ. Констатирайки извършеното нарушение свидетелят В. Р. Ш.- старши експерт в КФН съставил акт за установяване на административно нарушение № Р-06-273 /08.04.2021 г., връчен на нарушителя на същата дата. Жалбоподателят не се възползвал от правото по чл. 44, ал. 1 ЗАНН и не депозирал в законния срок възражение срещу констатациите по АУАН. Въз основа на АУАН било издадено наказателно постановление № Р-10-382/19.05.2021 г. от Заместник-председателя на Комисията за финансов надзор, с което за нарушение на чл. 496, ал. 2 вр. ал. 1 КЗ на ЗД [фирма] била наложена имуществена санкция в размер на 3 500 лв.

При определяне размера на имуществената санкция, административнонаказващия орган е отчел, че нарушението е повторно по смисъла на § 1, т. 51 от ДР на КЗ, тъй като е извършено в едногодишен срок от влизане в сила на НП № Р-10-513/15.05.2019 г. (влязло в сила на 14.12.2019 г.), с което му е наложено наказание за същото по вид административно нарушение по чл. 496, ал. 2 вр. ал. 1 от КЗ.

Районният съд е изпълнил задължението си да събере всички относими, допустими и необходими доказателства за установяване на релевантните по делото факти. От правна страна, СРС е приел, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са

допуснати съществени процесуални нарушения. Счел е при преценка на събраните по делото писмени и гласни доказателства, че административнонаказващия орган, правилно е приложил закона, поради което е потвърдил обжалваното НП в цялост.

Пред настоящата касационна инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по отношение на посочените касационни основания по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

В хода на съдебното производство не са допуснати нарушения на процесуалните правила, които да са ограничили правото на защита на касатора и да са препятствали възможността му адекватно да я организира. От страна на въззивния съд е проведено съдебно следствие, в хода на което е извършено пълно изследване на всички факти и обстоятелства, които са от значение за правилното изясняване на случая. Спазен е двугодишният срок от извършване на административното нарушение, визиран в чл. 34 от ЗАНН за съставяне на АУАН. Нарушението е описано ясно, точно и конкретно.

Настоящият касационен състав споделя мотивите на РС, че издаденият АУАН и наказателно постановление съдържат изискуемите реквизити и отговарят на изискванията на чл. 42 и 57 от ЗАНН.

Неоснователен е и доводът на касатора, че административното наказание му е наложено за нарушение, извършено в условията на повторност, без това обаче да е налице. По силата на § 1, т. 51 от ДР на КЗ, „повторно нарушение” е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизане в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение. Процесното нарушение е установено с АУАН № Р-06-273/08.04.2021 г., за нарушение извършено на 19.08.2020 г., в едногодишния срок от влизане в сила на НП № Р-10-513/15.05.2019 г. (влязло в сила на 14.12.2019 г.). В издаденото НП са изложени достатъчно убедителни мотиви защо наложеното наказание е в условията на повторност. Горецитираното НП е влязло в сила на 14.12.2019 г. за извършено нарушение на чл. 496, ал. 2 вр. ал. 1 от КЗ.

Фактът на повторност е относим към определяне на относимото наказание и тъй като АУАН, няма санкционен характер и не съдържа санкционна част, не е необходимо и в неговото съдържание да бъде отразено, че нарушението е в условията на повторност. В случая съгласно изискванията на ЗАНН в АУАН е посочено единствено материалната разпоредба, която е нарушена, но не и санкционната норма. От друга страна съгласно нормата на чл. 53, ал. 1 от ЗАНН, наказателно постановление се издава и когато е допусната нередовност в акта, стига да е установено по безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина. Тоест, дори да се приеме, че е допуснато нарушение, чрез непосочването на елемента повторност в АУАН, чрез законова възможност се санират допуснатите несъществени нарушения в АУАН, чрез отстраняването им в НП.

По отношение на материалния закон, от представените по делото доказателства по несъмнен начин се установява извършването на нарушение на чл. 496, ал. 2 вр. ал. 1 от КЗ от дружеството ЗД [фирма]. Нормата на чл. 496, ал. 1 от КЗ определя тримесечен срок за произнасяне, считано от завеждане на щетата. Безспорно се установява, че претенцията е заведена на 18.05.2020 г., а тримесечният срок е изтекъл на 18.08.2020 г. В крайна сметка, застрахователното обезщетение е изплатено на 12.02.2021 г. – извън законоустановения срок. В тази връзка са неоснователни възраженията на касатора относно съществуваща неяснота при определяне на датата на извършване на нарушението, както и за неправилно квалифициране на деянието.

Не са налице и предпоставките за приложението на чл. 28 от ЗАНН и възражението на

касатора е неоснователно, тъй като ЗАНН не съдържа легално определение на понятието „маловажен случай“, затова на основание чл. 11 от същия закон субсидиарно следва да се приложи НК. Според чл. 93, т. 9 от НК „маловажен случай“ е този, при който извършеното престъпление с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпление от съответния вид.

Фактическите обстоятелства, свързани с процесния казус не указват маловажност по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, като по делото не са установени данни за обстоятелства, които да обусловят по-ниска степен на обществена опасност. Точно обратно, дружеството застраховател следва да удовлетворява застрахователната претенция в срок, а извършеното нарушение в условията на повторност регламентира една по-висока обществена опасност на извършеното нарушение и непостигане на целите на наказанието по чл. 12 от ЗАНН по предишни производства.

По така изложените мотиви касационната инстанция приема, че решението на Софийски районен съд, като правилно, следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв., определено на основание чл. 37 от ЗПП във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Мотивиран от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, X-ти Касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ в сила Решение от 04.01.2022 г. на Софийски районен съд, НО, 6-ти състав по НАХД № 8585/2021 г..

ОСЪЖДА ЗД [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица] да заплати на Комисията за финансов надзор сумата от 80.00 (осемдесет) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение за касационното производство.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 от АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.